

so zablesteli beli zobje, lica mu je podplula kri, roke je dvignil kakor za molitev in z nekim svetim spoštovanjem se je bližal mizi, kjer so ležale citre.

„Tu imaš citre! Bodi priden, pa jih zaslužiš!“

„Bom, gospod, priden bom, gospod!“

Poljubil mi je roko, in na njej sem čutil vlažno gorkoto solze, ki je pritekla iz črnih oči. Nato je prijel citre, stisnil jih k sebi, kot pritisne mati dojenčka, če se boji, da bi ji ga ne iztrgali iz naročja. Dolgo let razglašene strune so kmalu zadonele v iskreni harmoniji, in po sobi je zaóčila svobodna ciganska pesem.

* * *

Šandorja ni več med siljenčki. Prišel je dan svobode, in cigan je poromal s citrami, za katere mu je ustvarjena roka in srce, v širni svet, v svojo prostost, po kateri mu je koprnela duša.

Naj se je veseli, zlate prostosti!

Jaz pa prosim tebe, bela nevestica iz davnih dni, ne bodi huda name, ker sem podaril — tvoje darilo. Morda te še sreča kdaj črni cigan Šandor in zaigra tebi in tvoji deci — na tvoje citre in ti zbudi sladki spomin na tisti bajni večer, ko si se poslavljala od rahle mladosti in ko nisi vedela za tatu, ki je tajno stal pod jablano in kradel — tvoje akorde v svoje srce.

Zarnice.

Nad mano se zgrinja večer,
življenja večer in narave,
Nobenega žarka nikjer,
da pota obsveti goščave.

Da pač! Za gorami ob Savi
igrajo nebeške zarnice,
kot daljni, ognjeni pozdravi
jasné obledelo mi lice.

Dežele odsevi so zlati,
kjer dvigal me sladek je vzlet,
kjer moral sem v grob zakopati
življenskega jutra leskét.

Hrepenenje.

Kdo zna zatreti hrepenenja moč
po ljubi, nezvenljivi sreči?
Kogá ne straši groba črna noč,
trhljivost lepih udov v strašni ječi?

Povrni vendar se, moj mračni duh,
v domovje svojega izvora!
S solzami že namočen je moj kruh,
opravljena za greh pokora.

Anton Medved.